

DOĞA'NIN DİYALEKTİĞİ Mİ DEDİNİZİ!...

Münir Aktolga
Şubat 2016

Önce şu linkini verdiğim videoyu bir izleyin, bir kaç dakika, fazla vaktinizi almaz!...

<https://www.facebook.com/william.tseng.39/videos/859846780714985/?fref=nf>

Şimdi devam edebiliriz:

"Bütün bunların hepsi ne için?... O kuş o yuvanın içine yumurtasını bırakacak, belirli bir süre onun üzerinde kuluçkaya yatacak ve sonra da o yumurtanın kabukları kırılarak yavru kuş ortaya çıkacak...

Kim öğretiyor bütün bunları böyle yapmasını ona-o kuşa?

Hiç kimse!... Bunun adı, varoluşun özü olan kendi diyalektik inkarını yaratarak-yaratırken (izafi bir gerçeklik olarak) gerçekleşmedir... Kendini, kendi neslini üretmek başka nedir ki?... Yeninin, eskinin içinde, onun diyalektik anlamda inkarı olarak gelişmesi sürecidir bunun adı...

Bizim yere göğe sığdıramadığımız "devrim" denilen şey de budur işte, yani yeni olanın eskinin içinden çıkıp gelmesi olayıdır!...

Yoksa, gene bir sistem olarak sınıflı bir toplum söz konusu olduğu zaman, eski sistemin içinde "ezilenlerin" egemenleri altederek-yani sistemi altüst ederek-onun yerine kendi egemenliklerini kurmaları değildir devrim!... Bunun adı en fazla "isyan" ve isyancıların iktidarı ele geçirmesi olabilir!... Yani isyan devrim değildir!... Yeni olan, eskinin içinde gelişip olgunlaşacak ve sonra da onun yerini alacak, devrim budur!...

Ya "devrimci" olmak, o nedir? "Devrimci" kimdir biliyor musunuz, yumurtanın içinden kabukları kırarak çıkan o civcivdir devrimci!...

Ama unutmayın, bunun da ön şartı o yumurtanın içindeki gelişme, devrim için olgunlaşma sürecidir. Yoksa, kendisine "devrimcinin görevi devrim yapmaktır" misyonunu biçen "halkın devrimci öncülerinin" toplum mühendisliği faaliyeti değildir devrimcilik!...

Peki ya mücadele, devrim olsun diye oturupta bekleyecek mi o civciv!?

Elbette hayır! Siz sanıyorsunuz ki yumurtanın içindeki civciv oturupta öyle doğacağı günü "bekliyor"!... Mücadele-doğmak için mücadele- onun- varoluş kavgasının- özünde vardır... Gelişmenin kendisi bir mücadeleyi içerir zaten!... Varolan bir zeminin-kabukların diyelim-içinde geliştikçe kabuklar sana dar gelmeye başlar... Kabukların kırılarak yeni bir dünyaya ayak basmak ise ancak

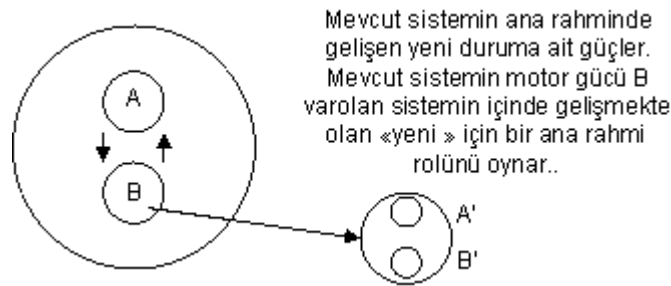
bu gelişmenin-mücadelenin-belirli bir aşamasında olur... Bu durumda “yeni” olan, yani doğum halinde olan o bebek hem olayın nesnesi, hem de “devrimci” olarak öznesidir...

Ama, burada unutulmaması gereken çok önemli bir nokta var! Evet, “devrim” o kabukların kırılmasıyla gerçekleşir, ama süreç-doğum süreci-belirli bir noktaya gelene kadar eski sistemin etrafını kuşatan o kabuklar aynı zamanda “yeni” için de koruyucu bir zırh rolünü oynarlar!... Görüyorsunuz, ne o “kabukları” muhafaza ederek oluyor bu iş, ama ne de bir noktaya kadar onlarsız!... Hem sonra unutmayın, o kabuklara karşı mücadele gelişme sürecinin vazgeçilmez ön koşuludur!... Bunu sınıflı toplum gerçeğine uygularsak, sınıf mücadelesinin gelişmenin ilerlemenin ön koşulu olduğunu görürsünüz. Hiç sınıf mücadelesi olmayan toplumlar gelişemeyen, durağan toplumlardır... İşte, diyalektik anlamda “birlikte varoluş” ve “çelişki” budur!...

Bunu, bu diyalektiği, hiçbir şekilde, kendisi de gene eskiden beri varolan sistemin içinde-onun bir parçası olarak varolan güçlerin-sınıflı toplum söz konusu olunca sistemin altta güreşen ezilenlerinin-sistemin diğer dominant, egemen kutbuna karşı ayaklanarak-“isyan ederek”-iktidarı ele alıp, onun yerine kendi egemenliklerini-iktidarlarını-kurmasıyla karıştırmamak gerekir... “İsyan”, varolan sistemin kendi içindeki bir altüstlük iken, devrim, eskiden beri varolanın içinde onun ana rahminde, onun diyalektik anlamda inkarını temsil ederek gelişen yeninin doğuşu olayıdır...

Buna, her durumda, yeninin, eskinin içinde anne rolünü oynayan sistemin motor unsurlarının temsil ettiği ana rahminde geliştiğini de ilave edersek, isyanın, kendi içindeki o “devrimci” bebekten dolayı sistemin dominant unsuruna karşı başkaldıran annenin, “devrimin” ise, ana karnından doğmakta olan çocuğun doğması olayı olduğunu görürüz...

Aşağıdaki şekilde toplumu bir AB sistemi olarak düşünürsek, burada “isyan” B ‘nin ayaklanarak A ‘yı alaşağı etmesi ve iktidarı ele geçirerek kendi sistemini kurmasıdır!... “Devrim” ise, AB sisteminin ana rahmi olan B ‘nin içinde gelişen ve şekilde A’B’ olarak gösterilen bebeğin doğuşu oluyor!...

Bir kimya laboratuvarında, “onu ona, bunu buna” katarak önce bir "kaos" sonra da bir sentez elde edebilirsiniz, bu da gene diyalektik anlamda bir yeniden doğuşa-devrime-tekabül eder; ama toplumsal süreçlerde bu türden mühendislik faaliyetleri geçerli olamaz artık! Çünkü, bu durumda ortada "benlik"-“kimlik” (self-selbst) dediğimiz, her durumda kendine özgü orijinal bir çevre ile tarihsel etkileşim süreci içinde gelişerek oluşan çok daha karmaşık bir instanz vardır ki, o, kendi kendini, kendi iç dinamiklerine bağlı olarak (başka toplumlarla ve doğal süreçlerle olan tarihsel etkileşim süreci içinde) ancak kendisi üretebilir... Yani, toplumsal gelişme süreçleri mühendislik

faaliyetini kaldırmaz!... Alın bütün o “Oryantalizm-Batılılaştırma” faaliyetlerini, bütün o “burjuva devrimi” taklitçisi jöntürk devrimciliklerini... yetmedi mi, alın o “işçi sınıfı devrimciliğini”!... 1917’de olan ne idi sanıyorsunuz? 1917 de işçi sınıfının ve müttefiklerinin sistemin egemenlerine karşı bir isyanı idi; yani, hiçbir şekilde bir devrim değildi o da! En fazla bir çocuk düşürme olayı idi. Anne-yani, yukardaki şekilde B ile gösterilen işçi sınıfı-ideoloji peşinde koşan acilci doğum mühendislerinin operasyonu sayesinde düşük yapıp, kendi ana rahmindeki çocuktan (bu da şekilde A B olarak gösterilmiştir) kurtularak rahatlayacağını sanmıştı!... Gerisini biliyorsunuz, olay budur!...

İsterseniz bütün bunları bir de Tasavvufun diliyle anlatarak bitirelim:

“Bütün varlıkların, kendi kimliklerini, varlıklarını oluşturma süreci içinde her an yaptıkları işe dikkat edin, nedir bunların özü? Çevreyle etkileşmek, ya yeni bir denge-uyum-haline ulaşmak, ya da çevreden gelen etkinin bozduğu eski dengeyi muhafaza edebilmek için çaba sarfetmek değil midir! İşte, “şol cennetin ırmakları akar Allah deyu deyu” derken bir Yunus’un anlatmak istediği de bundan başka birşey değildir...”

Yunus burada, ırmağın denize doğru akışını-onun ırmak olarak varoluşunun bu akış esnasında, buna bağlı olarak gerçekleştiğini- bir metafor olarak kullanıyor!. Onun, yani ırmağın denize-Hak’ka- ulaşma, denizin varlığında yok olma süreci-çabası içinde izafi bir gerçeklik olarak varolduğunu dile getirmek istiyor. Burada ilginç olan, ırmağın kendisinin de aslında o sudan başka birşey olmadığıdır; kaynakla deniz-iki denge durumu-arasında çevreyle ilişkiye bağlı olarak suyun ırmak şeklinde izafi bir varoluş biçimiyle ortaya çıkışıdır...

Bütün bunları bilişsel bilim terminolojisiyle, “ilk durum”-“initial state”- ve “son durum”-“final state”- olarak da ifade edebilirdik. Herşey-bütün sistemler son tahlilde bir “ilk durumdan” yola çıkarak bir “son durumda” nihayet bulurlar. “Varolmak” denilen şey-etkinlik ise, bu iki durak arasındaki izafi gerçeklikten-oluşumdan başka birşey değildir. Bu evrende mutlak anlamda “kendinde şey” olarak varolan nesnelere mevcut değildir. Materyalizmin ve idealizmin bütün o kuruntuları günlük yaşamın makroskobik-mekanik dünyasının yanıltıcı algılarından kaynaklanan illüzyonlardan başka birşey değildir...

<http://www.aktolga.de/m37.pdf>